KARDAŞ

SOSYALİST DERGİ 1970 SAYI 15

HAKKI KESKİN

İç İşleri Bakanlığı Nüfus Dairesinin bildirdiğine göre Hakkı Keskin vatandaşlığını kaybetmemiş....

Bu yalanı ne biz yuttuk, ne de dünya kamu oyu. Yurt içinde ve yurt dışında ki Türk devrimcilerinin ve Avrupa gazeteleri, devrimci kuruluşlarının türlü yollarla hükumetimizi protesto etmesi sonucu, "vatandaşlıktan iskat" gibi anti-demokratik, faşist bir metodun sökmiyeceğini anlıyan başı bozuk düzenin başı bozuk hükumeti tükürdüğünü yalamak zorunda kalmıştır.

Hakkı Keskin, devrimci olduğu için, sömürü düzenine karşı çıktığı için türlü baskılara uğramıştır.

Türkiye'de okuyan gençleri susturmak, hükûmetimiz ve polis için kolay iş... Apar topar okuldan veya evinden alınır ve emniyet müdürlüğünün duvarları arkasında kaybolur.

Burjuva demokrasinin , göz boyamak için'de olsa, bazı özgürlükleri tanındığı memleketlerde okuyan öğrencilerin hakkından gelmek pek o kadar kolay olmuyor. Önce öğrenci müfettişinden tehditler ! "Okuldan attırırız" şeklinde göz dağı vermeler. Arkadan dövizini keserek aç bıraktırma. Bütün bu tedbirler sonuç vermeyince vatandaşlıktan iskat !

Hakkı Keskin olayı,hepimize bir kere daha nasil bir faşist yönetimin pençesinde yaşadığımızı göstermiştir.

++++++ ****** ++++++ *****

"BARIŞ İÇİNDE BİR ARADA YAŞAMAK" nedir?

Profesör G. Tunkin
(Çev : Selma Ashworth)

Sol revizyonistlerin eleştirileri.

Sosyal sistemleri birbirinden farklı olan memleketlerin barış içinde bir arada yaşamaları prensibini özlü bir şekilde açıklamamız yerinde olacaktır.

Barış içinde bir arada yaşama prensibi, başka memleketlerin ve halkların iç işlerine karışmamaktir.

Emperyalistlerin karşı-devrim ihraç etmelerini önlemektir. Ve başka memleketlerde herhangi bir sosyal sistemi kurmak için silâh zoruna başvurulmasını reddetmektir.

Barış içinde bir arada yaşama prensibi Sosyalist sistemin öz yapısından doğmaktadır. Gerçek barış politikasının temelinde, özel mülkiyetin ve sömürünün yok edilmiş olması yatar. Zira sosyalist sistemde, "savaş" da çıkar sağlıyacak sınıflar yoktur.

Bugün, karşıt sosyal sistemleri olan devletlerin yanyana var olabildiği bir zamanda yaşıyoruz.

Bugün sosyalizmle emperyalizm arasında ki mücadele dünya politikasının can noktasıdir. Bununla beraber, devletler arasında silâhlı mücadele, barış içinde bir arada yaşama prensibinin dışında kalmaktadır.

"Aşırı Sol", barış içinde bir arada yaşama prensibini şiddetle reddetmektedir. Sovyet Rusya ve Sosyalist devletlerin, enternasyonal alanda gerginliği gidermek için yaptıkları çabaları Emperyalistlerle "pazarlık" diye suçlamaktadırlar.

Hatta bunlardan bazıları dünya ihtilâline bir adım daha yaklaşabilmek için, yeni

bir dünya savaşını sevinçle karşılayacaklardır.

Tabii bu yeni bir teori değildir ! Lenin, Troçki'nin "savaş yoluyla ihtilâli tahrik" fikrine tüm gücüyle karşı çıkmıştı.

Lenin, Troçkistlerin "kapitalist devletlerle barışçı ilişkiler kurmanın, Emperyalizmi legalize ettirmek olduğu" iddiasını tamamen çürütmüştü.

Çarlık Rusyası tarafından imzalanmış anlaşmalardan bahsederken Lenin şöyle demişti: "Talan ve şiddet'e dayanan tüm maddeleri reddediyoruz. Fakat dostane komşuluk münasebetlerini ve bütün ekonomik anlaşmaları kabul ediyoruz."

Gene Lenin, "kapitalist devletlere taviz verilmemesini" isteyen aşırı sol'u eleştirdi, böyle bir politikanın saçmalığını ve işçi sınıfının ihtilâline zararlı olabileceğini açıkladı.

Taviz kaçınılmaz olduğuna göre, devrimci partiye düşen bunu prensipler dahilinde ve sınıfının ve sosyalizmin yararına kullanmaktır.

Barış içinde bir arada yaşama prensibinin reddedilmesi pratikte ne demektir, bir düşünelim :

Yeni bir dünya savaşı hiç şüphe yok yüzlerce milyon insanı yok edecek termo-nükleer bir savaş olacaktır.

Bu nedenle Sosyalizm şiddetle savaş'a karşı çıkmakta ve barış içinde bir arada yaşamak istemektedir. Barış içinde bir arada yaşamakla Sovyet Rusya ve Sosyalist devletler, enternasyonal problemleri çözmek için savaş'a baş vurmanın aleyhindedirler.

Fakat bu Sosyalistlerin, emperyalistler önünde diz çöküp "barış" istemesi değildir. Marksistler, enternasyonal ilişkilerin ümit ve istek üzerine değil fakat gerçek savaş gücü dengesine dayandığını pek âlâ bilirler.

Barış içinde bir arada yaşama, sadece değişik sosyal sistemleri olan devletler arası ilişkiler için tatbik edilir, fikirlere ve ideolojilere tatbik edilemez.

Barış içinde bir arada yaşama kapitalist devletler içinde ki sınıf kavgalarında yahut halkların ulusal kurtuluş hareketlerinde geçerli değildir.

Sömürücülere karşı kullanılan devrimci güç, sömürülene yapılan baskıya karşı verilen mücadele işçi sınıfının ve sosyal özgürlüğü için savaşan emekçi halkların en kutsal hakkıdır.

Barış içinde bir arada yaşama prensibinin geçerli olduğu alan ekonomik, bilimsel, teknik, kültürel temaslardır. Ve bu temasları devletler arasında eşit temellere dayanarak ve sosyal sistemleri ne olursa olsun ortak çıkar sağlıyarak yapmak gereklidir.

Barış içinde bir arada yaşama prensibi,emyalist devletlerin herhangi bir memleketin sosyal sistemini beğenmediklerinden boykot etme politikasından vazgeçmelerini sağlamak amacını gütmektedir.

"Sağ"dan gelen eleştiriler.

Barış içinde bir arada yaşama prensibine sağdan yapılan eleştiriler, çağımızın esas çelişkisinin sosyalizmle emperyalizm arasında olduğunu göremiyenlerden gelmektedir.

Sosyalizmle kapitalizm arasında ki mücadele "Barış içinde bir arada yaşama" prensibine karşıt düşmemektedir. Zira özünde ve tarihi gelişmede ki rolünde - barış içinde bir arada yaşama bu mücadelenin kendine has bir şeklidir.

Bu mücadelenin özelliği doğrudan doğruya sınıflar arasında değil - fakat gene sınıf niteliği taşıyan - devletler arasında sürdürülmesidir.

Barış içinde bir arada yaşamak fikir alanında taviz vermez ve taviz vermek değildir. Sınıf kavgalarında, sosyalist devletler dünya devrimci hareketinin üç ana damarını kuvvetlendirmek için çaba sarfetmektedir :

I- Dünya sosyalist sistemi.
2- Enternasyonal işçi sınıfı hareketi.
3- Ulusal Kurtuluş hareketi.

Ültra sağ, sosyalist devletler arasında ki ilişkilerin'de barış içinde bir arada yaşama prensibine dayandığını sanmakla çok yanılmaktadır.

Sosyalist devletler arasında sınıf savaşı mücadelesi olmadığından, böyle bir düşünüş çok hatalıdır. Barış içinde bir arada yaşama prensibi sadece sosyal sistemleri farklı olan devletler arası ilişkilerde tatbik edilir.

Sosyalist devletler arasında ki ilişkiler "Comecon" da görüldüğü gibi kardeşçe işbirliğine dayanır. Sosyalist devletler arasında "Barış içinde bir arada yaşamak" prensibini tatbike kalkmak, bu devletler arasında sosyalist enternasyonalizmine dayanan birliği zedelemek istemektir.

Bu gibi teorilerin emperyalistler ve onların ideolojik uyduları arasında tutunmasına hiçte şaşmamak gerekir.

Sovyetler Birliği Komünist Partisinin, barış içinde bir arada yaşama prensibine bağlılığı, sosyalist sistemin kapitalizm üzerindeki üstünlüğüne sonsuz güveninden ileri gelmektedir.

Barış içinde Kapitalizm'le yapılacak yarışmada sosyalizmin zafere ulaşacağını Sovyet Komünist Partisi bilmektedir.

Barış içinde bir arada yaşama, kapitalist memleketlerde işçi sınıfının kavgasında daha yararlı bir hava yaratmaktadır.

Enternasyonal alandaki gerginlik, daima kapitalist yönetici sınıflar tarafından işçi sınıfı hareketini ezmek için ve demokrasiyi kısıtlamak amacıyle kullanılmıştır.

Savaş histerisi, kapitalist yönetici sınıf tarafından, işçi sınıfının büyük bir kısmını "milliyetçi" sloganlarla aldatmıya ve enternasyonal işçi hareketini parçalamıya âlet edilir.

1969 Moskova Komünist ve Işçi Partileri toplantısı, barış içinde bir arada yaşamanın emperyalizme karşı sınıf mücadelesinin ulusal ve enternasyonal çapta gelişmesine yardım ettiğini açıklamıştı.

Barış içinde bir arada yaşamak ayni zamanda sömürge halkların ve bağımlı devletlerin ulusal kurtuluş mücadelesini kolaylaştırmaktadır.

Kalkınmakta olan memleketlerde ekonomik, politik ve sosyal problemlerin çözülmesini basitleştirmektedir. Son IO yıl içinde Ulusal Kur tuluş hareketleri, barış içinde bir arada yaşama prensibi ve sosyalist devletlerin desteği sayesinde büyük başarılar elde etmistir.

Barış, sosyalizmin gerçek müttefikidir. Çünkü zaman emperyalizmin değil, sosyalizmin safındadır.

Mücadeleye çağırı.

Termo-nükleer savaş, kapitalist toplumun yöneticilerini'de yok edecektir. Barış içinde bir arada yaşamak, bu nedenle tüm insanlığın çıkarınadır. Sadece bir avuç büyük patronla askeri liderlerin işine gelmemektedir. Barış içinde bir arada yaşamayı destekliyenler geniş bir demokratik platformda birleşebilirler.

Bugün her sınıftan ve değişik politik inaç ve görüşte olan, bütün kıt'aların,halkları barışı kuvvetlendirmek için bir arada çaba sarfetmektedirler.

Tabii değişik politik görüşü olanların, barış içinde bir arada yaşamaktan anladıkları farklı şeylerdir. Komünistler, barış içinde bir arada yaşamayı sosyalizmle kapitalizm arasında sınıf mücadelesinin bir şekli olarak görmektedirler.

Diğer taraftan burjuva liberaller ve barışçılar (pasifistler) "ideolojilerin uzlaşmasını" barış içinde bir arada yaşamanın önemli bir şartı olarak görmektedirler.

Lenin'in dediği gibi : "Sınıflar ortadan kalkıncıya kadar savaş'ın ortadan kalkmıyacağını biliyoruz ; ayni zamanda iç savaşları - sömürücü sınıfa karşı, sömürülen sınıf tarafından sürdürülen savaş'ı - tamamen haklı, ilerici ve gerekli buluyoruz."

Marksist-Leninist anlayışa göre barış içinde bir arada yaşamak katiyen "pasifist" (barışçı) değildir. Emperyalizmin getirdiği müsibetlere karşı mücadele etmemek değildir.

Barış içinde bir arada yaşamak halkların militarist tehdit ve tehlikelere karşı aktif şekilde seferber edilmesi ve emperyalist saldırganları durdurmak için sosyalizmin tüm gücünü kullanmasıdır.

********* ***********

Resimler Konuşuyor....

TÜRKİYENİN SEVİMLİ BAŞBAKANI

Bizde çıkar...

Kolera bizde çıkar, sığır vebası bizde...
Süleyman bizde çıkar, sağırın âlâsı bizde.
Bu örnek demokrasi paşanın eseridir
Dünyanın felaketi,boku,belâsı bizde.

Dua !

Kolera gerçi tutmaz büyük baş hayvanları,
Çünkü yalnız bu illet vurur garibanları.
Madem şimdi sarıyor yurdu hayvan "vebâsı"
Sağır ve Sığır'ların,Yarab, gelsin sırası.

Kolera.

Kolera fakirlerin hastalığıdır, elbet...
Gerçi sizin semtlerde değiştirmez hiç nöbet,
Ankaralı, büyük baş dostlarım, müjde olsun
Sığır vebası çıkmış...Sıra sizde nihayet.

Şadi ALKILIÇ.
(Istanbul, 24.Ekim,1970)

****

Engels

Reformizm Ve Sınıf Mücadelesi.

1882'de August Bebel'e yazdığı bir mektupda Engels, işçi sınıfı hareketi içinde her tarafta "prensip" üzerine bir iç mücadele verilmekte olduğunu açıklamıştı : Işçiler kapıtalistlere karşı bir sınıf mücadelesi sürdürsünler mi, yoksa sınıf mücadelesinden ve işçi sınıfı hareketinin bağımsız programından vazmıgeçsinler ?

Engels bu konu'da ne düşündüğünü kesin bir şekilde belirtmiştir :"Reformizm, Kapitalizmin ebediyen kalacak bir düzen olduğuna inanır. Biraz şansla,işçinin çıkarına yumuşatılacağı, kapitalist ekonominin doğal olarak ilerici,dayanıklı ve çok iyi olduğu teorisini benimser.

"Bu düşünüş işçilerle kapitalistler arasındaki sınıf mücadelesinin inkârına yol açtı ve işçi sınıfının politik mücadelesini kapitalizmden ufak tâvizler koparmak şeklinde kısıtladı."

1870 yılları işçi sınıfı hareketinde süratli gelişmeler kaydetti. Bütün Avrupa'da yapısı işçi sınıfından olan, sosyalist görüşlü genç partiler mantar gibi fışkırdı.

Ve hemen ayni anda bu partilerin içinde partinin devrimci özünü yozlaştıran,politik

ve ideolojik teslimiyet yoluna girilmesini isteyen "reformist" bir kanat belirdi. Engels reformistlere karşı canını dişine takarak mücadele etmiştir.

Engels'e göre reformizm, işçi sınıfının bağımsız bir parti kurması yolunda büyük bir engeldir. Işçi sınıfı partilerinin etkilerinin gittikçe gelişmesi, teorik yönden olgunlaşmamış işçileri, köylüleri, orta ve hatta yönetici sınıflardan kimseleri kendilerine çekti. Işte reformizm, teorik olgunluğa erişmemiş elemanlar arasında tutundu.

Marks ve Engels, işçi sınıfı hareketine kısır bir sosyalist teori bilgisiyle katılan sonra da sosyalizmi kendi görüşlerine göre yontmıya çalışan aydınları şiddetle eleştirmişlerdir.

Başka sınıftan gelen kimselerin işçi sınıfı hareketine katılmalarını olağan karşılamışlar fakat beraberlerinde burjuva ve küçük burjuva alışkanlıklarını getirmemelerini,aksine işçi sınıfı kavgasına tüm gönülleriyle bağlanmalarını söylemişlerdir.

Engels, orta sınıflar elmanlarının partiye akın etmeleri sonucu, yeni baştan eğitilmelerinin önemi üzerinde ısrarla durmuştur.

Bir çok teorik problemlerin tartışılması gereğini kabul eden Engels, Marksizmin temel ilkelerinin tartışılmasını reddetmiştir.

Ayni zamanda işçi sınıfı programlarına oportünist görüşler sokulmasını ve reformcuların toplumun sosyalizme gidişinde proletarya tarafından sınıf mücadelesine lüzum olmadığı, yavaş yavaş ,derece derece ve mücadelesiz sosyalizme ulaşılacağı fikrini şiddetle kınadı.

Engels şu noktayı'da açıkça belirtmekten geri kalmadı :"Marksistler, işçilerin ihtilâle baş vurmadan, barış yoluyla sadece bazı şartlar altında politik gücü ele geçirebileceklerine inanır."

Reformistler Engels'in bu görüşünü yozlaştırmışlardır ve parlementer yol muhakkak surette kapitalizmi sosyalizme ulaştıracak yoldur, demişlerdir.

Hiç şüphe yok ki Engels, kitleleri kazanmak yönünden parlementer mücadelenin önemini küçümsememiştir, fakat parlementer yolun tek yol olmadığını katiyetle belirtmiştir.

Bir işçi partisinin legal mücadele sırasında âniden durumun değişmesiyle silâhlı mücadeleye dönüştülebileceği ihtimaline hazır olması gerektiğini tekrar tekrar söylemiştir.

Ayni zamanda, devrim için bir ortam olsun veya olmasın durmadan silâhlı kalkınma istiyen sözde devrimci aşırı sol'u amansızca eleştirmiştir.

Engels'in devrim'e barışcı yoldan gitmek konusundaki görüşü ve reformistlerin bunu kasıtlı olarak yanlış açıklamaları günümüze kadar sürmüş bir tartışmadır.

Sağ kanat sosyalistleri kapitalizmin artık eskisi gibi olmadığını, bir nev'i "halk kapitalizmine" dönüştüğünü, işçi patron arasında düşmanlık kalmadığını, işbirliği ve ahenge ulaşıldığını iddia ediyorlar.

Fakat reformistler kapitalist memleketlerde işçi sınıfı kavgasının kaybolduğu hakkında ne derlerse desinler, bu kavga daha da fazla kızışmıştır. Bunun nedeni'de kapitalizmin niteliğinin değişmemiş olmasından ileri gelmektedir.

Toplum için üretim ile kapitalist çıkarcı metotlar arasında ki tezatlar olduğu gibi durmaktadır. Kapitalizmin ve ekonominin "demokratlaşmasından" bahsetmek ve buna benzer reformist demagojiler işçi sınıfı bilincini ve sınıf mücadelesini zayıflatmak amacını güder.

Devrimci ve reformist görüşler arasındaki en belirli ayrılık "proletarya diktatörlüğü" konusundaki görüşlerinde kesin bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

Kapitalizmden sosyalizme "transformasyon" vaazını veren sağ kanat revizyonistler, işçi sınıfının politik yönetimi olan "proletarya diktatörlüğü" fikrinden nefret etmektedirler.

Bundan 80 yıl önce Engels :"Proletarya diktatörlüğü sözleri sosyal-demokratları dehşete düşürüyor. " diye yazmıştı.

"Efendiler, o diktatörlüğün ne tür bir diktörlük olduğunu öğrenmek istiyormusunuz ? Paris Komün'üne bakın, işte o Proletarya diktatörlüğü idi."

Engels için sosyalist devrimin ana amacı, kapitalist devlet'i yıkmak ve işçi sınıfına politik güç'ü vermekti.

Reformism her zaman olduğu gibi bugün'de işçi sınıfı hareketinin düşmanıdır, işçi sınıfının politik bağımsızlığını elinden alır ve onu politik ve ideolojik yönlerden kapitalistlere bağımlı kılar.

Marksizm-Leninizm'in kurucuları Reformizm'e ve işçi sınıfına düşman diğer fikirlere karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğini göstermişlerdir : bu her şeyden evvel komünist ve işçi partileri ve anti-emperyalist güçler arasında ki dayanışmanın önemini kavramak ve bilimsel sosyalizm'i anlamak ve öğrenmekle mümkündür.

****

viva ALLENDE!

viva CHILE!

"Şili sosyalizme doğru ilerlemeye baslıyor."
Dr.Salvador ALLENDE.

Şili'nin yeni Cumhurbaşkanı Marksist Dr. Salvador Allende'nin 5. Kasım.1970'de Santiago'da yaptığı çok ilginç ilk siyasi konuşmasının bir özetini arkadaşlarımıza sunuyoruz.

"Kazanacağız ve kazandık, ve böylece Yoldaşlar, bugün burada zaferimizin başlangıcını kutluyoruz.

"Bu zafer, bir buçuk asırdan beri özgürlük adı altında, hiç bir ilerleme başaramamış ve başarmak istememiş olan yönetici sınıflar tarafından sömürülmüş, istırap içinde kıvranmış İŞÇİLER'in zaferidir.

"Hepimiz biliyoruz ki, halkımızın ve tüm 3'cü Dünya halklarının geri kalmışlığının, bilgisizliğinin ve açlığının gerçek nedeni, bir avuç imtiyazlı insanın bundan çıkar sağlamasından ileri gelmektedir.

"Ama artik, ekonomik sömürüye, sosyal eşitsizliğe, politik baskıya YETER demek günü gelmiştir.

"Bize emanet edilen Şili ne durumdadır ? Böyle mes'ut bir günde ve varlıklarıyle bize şeref veren başka memleketlerin delegelerinin önünde böyle mutsuz bir konuya değindiğim için beni hoş görün. Peru Başkanı Velasco Alvarado'nun dediği gibi yılların istıraplarını açığa vurmak hakkımız ve görevimizdir.

"Devrimin yapacağı en büyük işlerden biri, şimdiye kadar gerçekle yüzleşmemek için içinde yaşadığımız yalan ve hile çemberini yırtıp atmaktır.

" Geri kalmış olmamız nedendir ? Ve bunun sorunluluğu kimlerdedir ? Uzun süre aldatıldıktan sonra halkın gözleri şimdi açılmıştır: kendi tecrübelerimizle'de biliyoruz ki, bizim geri kalmışlığımızın nedeni içerde fakir çoğunluğu zengin azınlığa muhtaç eden ve dışarda güçlü ulusların fakir ulusları sömürmesine yol açan, çoğunluğun emeğinin azınlığı zengin ettiği KAPITALIST sistemdir.

"Toplumumuz sosyal eşitsizlik içinde kıvranmaktadır. Toplumumuz sömürülen ve sömürücü sınıflar olarak parçalanmıştır. Toplumumuzda ki kurumlar şiddet'e dayanır, insanı acgözlü olmaya, başkalarının istırabı karşısında ilgisizliğe ve gaddar olmıya sürükler.

" Sayısız vatandaşı moraki tembelliğe ve yoksulluğa sevkeden korkunç bir işsizlik memleketi sarmıştır. Bu işsizler kitlesi, öyle bazılarının iddia ettiği gibi nüfus çokluğunun bir sonucu değildir. Bu işsizler kitlesi, insanın asal iş hakkını bile garantiliyemiyen bir rejimin kabiliyetsizliğinin en canlı örneğidir.

"Ekonomimizi sarmış olan enflasyon, işçinin zavallı ücretini kemirmekte ,onu sonunda sürünmeye zorlamaktadır.

Şili halkının yaraları kanıyor ve bu yaraların kapanması zor iş. Fakat bundan böyle bu hükümetin politikası halka hizmet etmek olacağından, yaraları kapatacağımıza inanıyoruz.

"Büyük beynelmilel firmaların içerdeki müttefikleri tarafından ana gelir kaynakları yabancılaştırılmış olan bağımlı bir toplum teslim aldık. Ekonomik, kültürel ve politik alanlarda bağımlıyız.

" Zaferimiz halkımızın, yönetici sınıfların gücünü ancak gerçekten devrimci bir hükümetin ezebileceğine inancının ve ayni zamanda Şili'nin bir emekçiler cumhuriyeti kurmak için seferber olmasının sonucudur.

"Işçiler , tarihin omuzlarımıza yüklediği bu büyük görevi başarabilmek için sizlere sesleniyorum !

" Şilinin politik kurumlarının değiştiği, toplumun en ihmal edilmiş kesimini temsil eden parti ve hareketlerin çoğunluk oyuyla yönetimi ele geçirdiği tarihi bir anı yaşıyoruz.

" Kurtuluşumuz uğruna verdiğimiz devamlı savaşta, adalet ve eşitlik için yaptığımız mücadelede, sosyal zıtlıkları daima politik yoldan çözme yolunu tercih ettik.

" Biz Şilililer, kardeş kavgasını reddetmekle beraber halkın hakkını savunmaktan hiç bir zaman geri kalmadık. Motomuz "Mantık veya şiddet" yoluyladır, ama mantık yolunu ilk önce denedik.

" Toplumumuzda şiddet yoluna her zaman baş vurmuş olan yönetici sınıflardır. Güçlü olanlar şiddet kullanarak Şili halkının kanını dökmüş, memleketin normal ilerlemesini önlemiştir.

" Sendikalara, öğrencilere, aydınlara, işçilere ve işçi partilerine yapılan baskılar çıkarlarını savunanların yeğin tepkileridir. Buna rağmen örgütlenmiş olan halk sınıflarının ardi arkası kesilmiyen mücadelesi başarıya ulaşmıştır.

" Halkın gücü devrimci amaçlarından vazgeçmeden taktiklerini, Şili'nin bünyesinin somut gerceğine uydurarak, zaferleri veya yenilgileri, nihai zafer ve nihai yenilgi olarak değil fakat özgürlük yolunda bir atlama taşı, bir ilerleme aracı olarak kabul etmiştir.

" Şili, sosyalizme doğru yürümeye başlıyor !

" Bir kaç ailenin aracılığı ile memleket ekonomisini kontrol eden monopolleri kaldıracağız.

" Zenginleri daha zengin, fakirleri daha fakir kılan vergi sistemini değiştireceğiz.

" Bankaları devletleştireceğiz.

" Gerçek bir tarım reformu yapacağız. Binlerce köylüyü esaret ve yoksulluk içinde yaşatan "Latifundia" sistemine son vereceğiz.

" Geniş bakır, kömür, demir ve nitrat madenlerini devletleştireceğiz.

" Bütün bu işleri bizim yönetimimiz, yani hayatını emeğiyle kazananların yönetimi yapacaktır.

AVRUPA, ÇİN, ORTADOĞU.

Bonn hükumetinin bugünkü Avrupa gerçeğini tanıması, barış yolunda atılmış akıllıca bir adımdır.

Bir çok Avrupa hükumetleri ve tüm Avrupa halkları yapılan andlaşmayı büyük bir heyecanla karşıla-mışlardır. Ancak şunu da belirtmek gerekir ki, bu heyecan mutlak olmaktan uzaktır.

Bazı batı gazeteleri andlaşmaya gölge düşürmek için çaba sarfetmektedirler. Bunların bir kısmı, Bonn'un eline geçen fırsattan, yani sosyalist dünya ile artan iş ilişkilerinden yararlanarak, Batı ile olan bağlarını gevşeteceğini ve Nato'yu zayıflatacağını iddia etmektedirler.

Ancak iki ülke arasında yararlı olacak ticari ilişkilerin üçüncü bir ülkenin veya topluluğun çıkarlarını zedeleyeceğini öne sürmek çok gülünçtür.

Diğer bazı batı gazeteleri ise, görüşmeler sırasında bütün fedakârlığı Bonn'un yaptığını, S.S.C.B.'nin ise bütün istediklerini elde ettiklerini ileri sürmüşlerdir !

Yine ayni gazeteler - tabii degişik tarihlerde - S.S.C.B.'nin Avrupa sınırlarının güvenliğini sağlamak ve böylece Doğu'da "eylem serbestliğine" kavuşmak ve "Çin'e karşı baskısını arttırmak" için bir çok tavizler verdiklerini ileri sürerek , bir kaç gün önce yazdıklarının tamamen karşıt'ı yazılar kaleme almışlardır.

Bu tür propagandanın tek bir amacı vardır: okuyucuyu şaşırtmak ve gerçekten barış için uğraşan hükumetleri gözden düşürmek.

****

Son senelerde sayısız batılı gazete ve dergileri Sovyetler Birliği ile Çin arasındaki ilişkileri kötüleştirmek için çeşitli kışkırtıcı yazılar yayınlamakta birbirleriyle yarış etmektedirler. Bir çoğu "kaçınılmaz" Sovyet nükleer saldırısı için Çin'i "uyarmaktadırlar".

Bütün bu kötü niyetli saçmaların arkasında, iki ülke arasında gerçekten bir savaşın çıkmasını dileyen savaş hastalarının özlemini herkes kolayca görebilir.

Bu gibi özlemler, Sovyetler Birliği'nin sosyalist politikasının gerçek amaç ve prensiplerinin, bilerek ve istiyerek saptırılmasına dayanmaktadır.

Sovyetler Birliği ile Çin arasındaki normal ilişkiler her iki ülkenin de yararınadır. Bu ayni zamanda bir bütün olarak sosyalist dünya ile ezilen halkların devrimci kurtuluş eylemlerinin yararınadır.

Marksizm-Leninizm prensiplerine bağlı olan Sovyetler Birliği, hiç şüphe yok ki ulusal çıkarlarını ve güvenliğini zedelememek şartıyle, Çin ile ilişkilerini geliştirmek için elinden gelen gayreti sarfetmektedir.

Gerekli olan yalnız normal ilişkiler değil, daha da fazla, dostça, iyi komşuluk bağları ve emperyalizm ile gericiliğe karşı beraberce mücadele için kuvvetlerin birleştirilmesidir.

****

Gerçeklilik ve sorumluluk.

Orta Doğuda ki patlayıcı duruma gelince : 1967 Israil saldırısı ve üç senedenberi devam eden çeşitli kışkırtmalar, ilerici Arap hükumetlerini yıkmak ve bu bölgelerde ki ulusal kurtuluş eylemini bastırmak istiyen, önceden hazırlanmış uluslararası emperyalist planlara göre yürütülmektedir.

Bu planların hepsi, Arap halklarının kahramanca karşı koymaları ve sosyalist ülkelerin ileri güçleri aktif desteği sayesinde suya düşmüştür.

Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkeler bu krize haklı bir siyasal çözüm getirmek istemektedirler.

1967 Güvenlik kurulu kararı böyle bir çözümü elverişli kılmıştır. Birleşik Arap Cumhuriyetinin yapıcı eylemi Gunnar Jarring'in görevini yerine getirmesini sağlamıştı. Şimdi yapılması gerekli olan şerefli ve devamlı bir barış için sağlam adımlar atmaktır.

**************** B.SÜRAL

KARDAŞ. Aylık Dergi.
Sahibi ve sorumlu müdürü : Selma ASHWORTH.
Idare yeri : "Briar Gap", Loseberry Road, Claygate, Surrey.
Basıldığı adres : "SEMICOLON" (TU) England.
Batı Berlin Temsilcisi : Muzaffer ERDOĞAN.
1.Berlin 10. Olbersstrasse 4.Batı Almanya.

KARDAŞ Dergisinde yayınlanan bazı yazıları beğenmediklerinden dergimizi sabote etmiye kalkışanlara duyurulur : KARDAŞ Dergisini matbuadan almak, paketleri hazırlamak ve postaya vermekle görevli arkadaşlar Selma ASHWORTH, Şemsi YAĞCI, Ali KUNTER, Sami EKMEKÇİLER, Agop HALICI'dır. Bu arkadaşların dışında matbua'dan haberimiz olmadan dergileri almıya kalkışacak olanlar hakkında kanuni yollardan hesap sorulacaktır.

Kardaş Derneği Yönetim Kurulu
Sekreter
Şemsi YAĞCI.